

PETŐCZ ANDRÁS

Ágyban, párnák közt

PETŐFI-VARIÁCIÓ

*Ágyban, párnák közt halni meg,
csak épp elaludni, csakis alvás,
igen, csak alvás, illetve álom is,
aludni hosszan, úgy, ahogy soha,
igazi elnyugvás lehessen végre.*

*Ilyen halált adj, suttogom. Nem
kell vér, semmi erőszak nem kell,
és üveges tekintet se legyen, meg
rémület se, nem kellene eltorzult
arcvonások, semmi ilyesmi, *nem!**

*Szélvész? Ne legyen! Fújó paripák?
Nem szükségesek, nem! Dübörgés?
Nem kell! Győztes se legyen, kürtök
se szóljanak. Harcmező?, nem kell,
csak a párna és a megszokott ágy.*

*A megszokott ágy, mondom. Istenem,
ne legyen kórház, infúzió, katéter, ne!,
nem kell oxigénpalack, semmi ilyen,
nővér se kell, áttetsző köpeny, semmi
szükség az ilyenre, nem, nem akarom.*

*Aludjak, akkor, amikor. És mosoly
legyen, ha. Szép álom legyen éppen,
úgy lépjek át, hogy nem is sejthetem,
már odaát vagyok. Akik rám találnak,
örüljenek annak, aminek én örülök.*

Ágyban, párnák közt, ilyen halált adj.

*Álmodni arról, ami *nincs*, a képzelet
diadalt arat a valóság felett, katonák
nem vonulnak, tankok lánctalpai sem
semmiféle sáros terepen, és zászlókat
sem lobogtat többet semmi szélvihar.*

Az őrült – szomor, aki szomor

O.K.P.-nek,
Petőfi-variáció

Szomor, aki szomor, mondod, és
arról is beszélsz, hogy volt valami
álom, ahol, igen, de erről nem besz,
igen, erről egy szót se, nem mond,
csak jelez, nem, nem, csak jel, vég.

Töredék ez az egész, most töredék
minden, ahogy a hideg, meg a háb,
erről nem, ahogy az álmról sem,
mert félünk, és arról nincs szó, *soh*,
amitől fél, nincs, nincs, nincs szó.

Csak az elhallgat van, csak a töred,
a szomor, ami egyetemes, erre itt,
belemászik mindenhova, a testbe is,
ahogy lemász én a föld közepéig, le,
lóport is le, hogy robbanjon minden.

A gyümölcs, mondtad, *lehull*, ha.
Minden lehull, ha nagy a szomor,
de szomor, aki szomor, nem én,
pitypalatty, mondom, és nevetek
hozzá, azt nevetem, hogy sírnak,

sokan sírnak, azt nevetem, hogy
nem tudják, ez a boldogság, a *háb*,
ami itt, mindenfelé, a föld, ahogy
robb, *bum*, ahogy robb, *bumbum*,
töredék ez, és én nevetek, nagyon.